

[Knud Jespersen.]

det vil jeg se på med stor sympati for beskæftigelsen er dårlig i hele den kapitalistiske del af Europa.

Men hvis man kigger videre, må man også undersøge, om det, der i grunden mangler, er investeringer. Jeg har tidligere uimodsagt sagt fra denne talerstol, at man har et ikke-anvendt produktionsapparat, der stod dødt og stille det meste af 1974 til en omkostning af mellem 4 og 6 mia kr. Tror man da virkelig, at der er behov for at investere mere i elementfabrikker, når man ikke har fået gang i byggeriet? Nej, det, der er vanskeligheden midt i denne krise, som har ramt kapitalismen, er ikke, at man har brug for investeringer for at lave flere produkter, for det kan man godt med det produktionsapparat, man har, men det er, at der er tale om en købekraftskrise, som forhindrer hjemmemarkedet i at aftage det, hjemmemarkedet har behov for. Og tror man da virkelig — jeg nægter at tro, at skatte- og afgiftsministeren og den socialdemokratiske ordfører skulle have sådanne tanker om denne sag — at hvis bare man hjalp lidt på investeringen, ville det hele komme i gang med voldsom hast?

Sandheden er jo, at i vor tid, er dem, vi har knyttet os mest til, og som vores produktion er mest afhængig af, hvis man ser væk fra hjemmemarkedet, alle sammen lande, der vil eksportere, hvor ingen vil importere. Det kan man da ikke ophæve ved at lave noget sådant.

Så kommer man ned til det, der er den egentlige basis for disse lovforslag, og det er, at det kan måske være fornuftigt set fra et skattemæssigt fidussyns punkt at foretage investeringer nu, navnlig hvis man kunne afskrive dem med 120 pct., og så stille dem hen og lade dem ikke-ansende. Men vi er ikke tilhængere af noget sådant, fordi ekstraordinære afskrivningsbestemmelser har i virkeligheden ikke nogen funktion, som man direkte kan sætte i forbindelse med beskæftigelse, hvis man ser bort fra forskellige sagsførerfirmaer i Danmark, og de kan nok klare sig med det antal, de har ansat.

Vi må altså gå imod begge venstres lovforslag, og vi synes, at hvad angår investeringsfonden nærmer tidspunktet sig i høj grad, hvor man overhovedet skulle ophæve

denne lov. Den har de virkninger, som hr. Glistrup her har fortalt om, og der kunne føjes meget mere til. Det er en lov, der åbner for sådan et hav af fiduser, at der ikke er nogen rimelig grund til at tro, at man kunne nævne dem alle sammen inden for rammerne af den taletid, der er i tinget.

Hvad angår regeringens lovforslag, er det faktisk bygget op efter samme skabelon. Der er et eller andet om, at man er hypnotiseret, hvad enten man har regeringsmagten eller er i opposition, af at føre bevis for, at man er lige så erhvervsvenlig, og det skal der absolut føres bevis for over denne sammenrodning af, at man vil yde tilskud til produktionsapparatet gennem gunstigere afskrivningsbetingelser. Ja men man kan da yde disse tilskud, som jeg tidligere har nævnt, helt uafhængigt af skattebilletten, og derfor må jeg sige, at vi for vores vedkommende ganske sagligt vil vende os imod alle 3 lovforslag, og gøre hvad vi kan, for at de ikke bliver vedtaget. For det første betyder de det mange gange omtalte provenutab, der skal bæres af andre, og her er man jo i høj grad karrig i dette hus, så snart det drejer sig om at give folk, der ikke har produktionsmidler, noget, der bare minder om en indrømmelse, mens det modsatte er tilfældet over for dem, der har produktionsmidlerne.

Så vores svar i alle tre tilfælde bliver et ubetinget nej til at forbedre disse ekstraordinære afskrivningsfiduser. Det er nemlig deres egentlige formål her i tilværelsen.

Ordføreren for forslagsstillerne (Jens Foged)
(V):

Lad mig først takke de partier, der har givet de lovforslag, der var fremsat af den tidligere regering, tilslutning. Må jeg dernæst sige, at jeg føler faktisk, at hele debatten er blevet noget afsporet med hensyn til afskrivningsreglerne, og det er ikke mindst ministerens og socialdemokratiets ordførers skyld. Den er blevet afsporet ud fra den betragtning, at vi ikke skal ret langt tilbage, før der sad også socialdemokratiske finansministre — sådan hed de jo dengang — som gik ind for afskrivningsreglerne og for at afskrivningsreglerne skulle forbedres og også i nogen grad skulle være tidløse. Her kommer man nu fra socialdemokratiets side med et forslag, der bringer forvirring ind, ikke alene